

הועף הצדה וראשו נחבט באחד מעמודי הבטון שסימנו את שולי הכביש. "תרד לגובה מטר וחצי, ותתקרב אל השוער כמה שרק אפשר". שפתיו של בדיל חיוורות, המהומה בחצר לא הייתה בתכנון שלו. והרובוטים המנסים להתנפל על הילד מבעיתים אותו, "וכשתסמן לי שהגיע הזמן - אני אמשוך את הילד פנימה".

ארז המתרומם מן הרצפה חבול, נדהם לראות את כל הרובוטים שתקפו אותו כשהם עומדים קפואים, אבל התדהמה אינה מונעת ממנו להרים את האקדח ולהבין למי שייכת הרחפת המתקרבת, ומהי מטרתו: המיליארדר הנבזה רוצה לחטוף את הילד, ולהעבירו אל המעבדות שלו.

האוטומטי שלה

שמייכה פלומתית תכולה. בגדי תינוק לבנים. כובע קטן, זעיר, עם פונפון אוורירי, וכיסא בטיחות מעוצב שהושאל מגמ"ח.

"תקח אותו בזירות", אומרת חני, "לאט-לאט, שלא יפול לך מהידיים".

אור המנורות משתקף אליהם מרצפת השיש של המסדרונות הריקים, הרחבים, הבוהקים.

"הוא נזהר, חני'לה, לא לדאוג", אומרת אמא שלה שפוסעת מאחוריהם, ומיד מוסיפה: "יש כאן מדרגה, יצחק, שים לב!"

חני צוחקת, יצחק צוחק גם הוא, גם אמה של חני צוחקת. ואז חדלים שלושתם מלצחוק. שכן איש אינו יכול לצחוק למול שלושה פרדמדיקים

הניורוכירורגית עיניים כחולות שגונון העז אינו יכול להיות טבעי, "ואתה?"

בדיל מצטמצם על כיסאו, ידו הפצועה מוחבאת היטב תחת זרועותיו השלובות, "אני?" הוא שואל, חסר אונים, "אני... אני..." זה מורכב, מורכב מכדי לנסות להסביר ולפרט, ויצחק מחליט לקצר הליכים, "הוא היועץ הרפואי שלנו, ונציג הארגון המממן של הטיפול בילד".

"אני מבין", אומר מנהל המחלקה ומבזיק לעבר היועץ הרפואי בדל חיוך, "אז ככה - על אף שהפינוי נעשה ברכב פרטי ולא באמבולנס, הילד קיבל טיפול ראשוני טוב, הניתוח שלהם הצליח גם הוא, ושלפנו את הקליע החוצה. אני שמח לבשר לכם שמסלול החדירה של הקליע לא גרם למוח שום נזק, בואו נדייק עוד יותר, הילד ער עכשיו ומיד אתן לכם לגשת אליו".

"וואו", אומרת חני ומניחה יד על ליבה, "ברוך ד'".

עיניו התכולות מדי של הפרופסור ממצמצות, "עוד לא הגיע הזמן להודות, גברת מינצברג, העניין הוא כזה, שגם לפני שאני שולח את הקליע למעבדה לזיהוי פלילי, אני יכול לספר לכם שלפי המבנה שלו הוא היה טעון בנשק ביולוגי". הוא מסדר את עניבתו, "במקרה כזה - אנחנו מציעים בדרך כלל להזריק בקטריופאגים ולהעזר גם בהזרקות של פרפורין, סוג מסוים של מולקולה הפוגעת ביורסים על ידי הריסת מעטפת הליפידים של התאים בהם מאוכלס היוורוס, אנחנו גם משתמשים בטפטוף מבוקר של ציטוקינים, כדי לסייע לגוף להתמודד עם המחלה עוד לפני שהיא מתפתחת ומגיעה לשלב הקריטי שלה".

הוא מביט בהורים, "אני מבקש את אישורכם להתחיל בטיפול באופן מיידי".

בדיל נע על כיסאו, "יש לנו בעיה אחת" - הוא אומר, ומבטו מופנה אל הרופא, "הילד טופל בעבר בתרופה שהורכבה על וירוסים ממשפחת RT".

הרופא ממצמצץ, מנסה לשחזר את שלמד על משפחת היוורוסים הזו. בדיל, מצידו, מנסה להבין במהירות האפשרית את כל ההשלכות הצפויות, "הטיפול התרופתי שמציע הפרופסור יכול לפגוע ביכולות החשיבה של צמח", הוא אומר, "די ברור לי שאחוז גדול מהיכולות המיוחדות שלו תפגענה ללא תקנה".

אחד

מיה קינן

סיפור בהמשכים

פרק קי"ג

צמח מגלה כי יש באפשרותו לשמוע את מחשבותיהם של כל הילדים האחרים שטופלו בעזרת האמהרה. ועומס המחשבות והתחושות שמציף אותו גורם לו להתעלפות. הוא מבין שיש באפשרותו לתקשר גם איתם בלא צורך בדיבור. הרופא המוזעק לטפל בצמח מגלה כי רמות האמהרה בגופו גדלו מאוד מאז חטיפתו. בניתוח שעורך הרובוט לבדיל מוחלף הפרק העליון של אצבעו הטבעית בהתקן הביו-טכנולוגי שמאפשר לו להזדהות כקוסטאס קראגוניס ולחפש בדרך זו מידע על הילדים החטופים. הוא יוצר קשר עם יצחק, הממתין לבשורות טובות בפרוודור בית החולים. אך יצחק אינו פנוי לשוחח איתו. לא טכנית ולא רגשית.

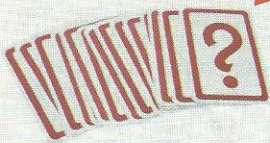
הדוחפים אלונקה עליה שרוע גופו של ילד קטן. "אוי", אומרת סבתא זהבה ונצמדת אל הקיר. "שתהיה לו רפואה שלמה", אומר יצחק ומשפיל את ראשו, ורק חני אינה מסוגלת לנתק את מבטה מן התמונה, כשם שמחייב הנימוס. "זה צמח", היא צורחת, ונשמעת לשניהם כאילו איבדה את שפיות דעתה, "זה צמח!" "אתם ההורים, אני מבין". למנהל המחלקה

ברגע בו נוגע חלום בדיל ביזו הרפה של צמח, נשמע הנפץ. אבל בדיל אינו פנוי להבחין בו או במזל"ט הזעיר המרחף שלוש מאות מטרים מעליהם. הוא גם לא מבין מהיכן מגיע הדם שמכתים את אצבעותיו.

"אדיו!" הוא צועק, אבל אדי כבר אינו שם, הוא וארז משתוללים על הקרקע, אוחזים זה בזה, והרחפת שורדת באוויר רק בזכות מנגנון הנהיגה

בוחר פתע

תשובות מעמודים 16

5. מרי אנטואנט, מלכת צרפת
6. 21 יום
7. צורת תרומ
8. מכשיר לחיזוי מזג האוויר

1. רבי שלום מרדכי הכהן, אב"ד ברז'אן
2. הרה"ק רבי אהרן מקארלין זיע"א
3. במצרים
4. מהי השפה המדוברת באתיופיה?